

Ходила седемъ години,
Никой ъ ниде не позналъ.
Кога е било на Лазаръ,
Тодорки на умъ е дошло,
Че ъ е мама на пазаръ,
Както нейни-те врѣсници;
Въ царска градина запяла,
Запяла и препѣвала.
Ношъ си е песемъ та пела,
Деня со войска ходила.
Е зачуло младо княхче,
А то на цар-ятъ думаше:
„Тукъ има, царю, воискарка,
Що пее ноше на Лазаръ.“
И царъ на княхче думаше:

„Я си заведи войска-та
На равно поле д' играе
Д' играе хоро юнашко,
Сипки-те на редъ да гледашъ,
Дано мома-та познаешъ.“
На редъ е княхче гледало,
Не можло да ъ познае.
Цар-ятъ на княхче думаше:
Я си заведи войска-та
Де-то ся хурки продаватъ
Дано мома-та познаешъ.“
Княхче си войска заведе,
Де-то ся хурки продаватъ,
Пакъ си мома-та не позна.
.....

104.

Стоянъ и Турчинъ.

Обложилъ ся е младъ Стоянъ
Сосъ Турчина презморчина,
Стоянъ да пие ракия,
А Турчинъ червено вино;
Ако ся Стоянъ опіе,
Турчинъ отъ Стоянъ да земе
Калинка пѣрво венчило;
Ако ся Турчинъ опіе,
Стоянъ отъ Турчинъ да земе
Черно-то конче Арапско.
Слуга имъ била Калинка,
Стояну чаша отлива,
Турчинъ задъ рамо излива,
До де си заспа младъ Стоянъ.
Турчинъ Калинки думаше:
„Хайде, Калинке, да вѣрвимъ,
Близо до море да станемъ!“
А Стоянова майчица
По дворове-те ходеше,
Стояна люто кѣлнеше;

„Богъ ми тя убилъ, Стоѣне,
Убилъ тя господъ, поразилъ!
Ти сега сѣнъ сѣнувашъ,
Турчинъ Калинка отведе.“
Кѣде е зачулъ младъ Стоянъ,
Ситни си слѣзи порони,
И на майка си думаше:
„Я ми конче-то одседли,
И ми сабля-та окачи.“
Па си на конче думаше:
„Конъче ле, вихробойче ле!
Ако си Турчинъ достигнешъ,
Калинка да си зема,
Глава-та ща ти посребра.“
Па си конъче-то вѣседна,
И въ пѣтъ като вѣрвеше.
Свирка-та свирѣ говори:
„Постой, почакай Турчине,
Двама-та да сѣ поборимъ,
И двама да сѣ поколимъ.